

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Confusio eorum, qui nolunt esse devoti S. Virgini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

devota; siquidem id est, esse excommunicatum, &c.

Judicare jam potes ex hoc Exemplo, quod refero, sicut ipsemet vidi, quanta sit malitia hostium occultorum Virginis Sanctissimæ, quamque nocivi sint effectus, quos

suis producant fraudibus, absque comparatione peiores, quam quos profert bellum apertum manifestorum inimicorum ipsius, quibus proinde expectandum aliud non est, quam confusio æterna.

* *

§. II.

Confusio eorum, qui volunt esse devoti Sanctissimæ Virgini.

Justa reprehensio inde vororum erga sanctissimam Virginem,

Si in medio immensæ hujus gloriæ, quæ circumfundit illam, quæque ubivis impenditur illi; si in magno hoc splendore, qui ostendit illam toti Ecclesiæ, sicut ipsa apparuit Sancto Joanni, totam amictam sole; si in universali hoc concursu omnium ætatum, omnium regnorum, omnium conditionum & statuum declarantium se ipsi devotos, ipsiusque fideles servos inveniretur quisquam in particulati, qui opponere se ausus, torrenti universali, contradiceret, reprehenderet, despiceret occultè in corde suo devotionem tam sanctam, tamque approbatam & confirmatam à Deo, ab Angelis & hominibus, pro quo habendus foret? Nonne dici deberet ipsi?

Patve vermicule terræ, an subversam in te solum putas totam machinam orbis? Patve abortus nihili, an extincturum te credis gloriam, quæ replet cælum & terram? Impie emissarie inferni, quis igitur es, ut eruere contendas è

corde Christianorum, devotionem, quæ non minores radices egit in ipsorum animabus, quam illa, quæ prosequuntur ipsummet JESUM Christum? Nonne moliri te vides rem impossibilem? contra quam cum infernus jam millies vanos suos exerere tentaverit aditus, cum omnes hæreses omnem suam exonerant rabiem ad destruendum ex integro illam, quin tamen unquam imminuere illam poterint vel in minimo; imò potius servièrunt hæc omnia, sicut aquarum guttæ projectæ in fornacem fabri fertatij succendunt illam magis; tu solus non conficies id, quod omnes simul conficere non poterunt.

Nonne jam tempus sit tuum agnoscendi errorem, tuamque impotentiam? Nonne tempus sit dicendi ex affectu veri doloris & sinceræ humiliationis, id quod dixerunt Judæi è furoris & desperationis vehementiâ, postquam tantis persecutionibus profciderant JESUM

Joh. 12.
1, 19,

SUM Christum: Videtis, quia nihil proficimus; Ecce mundus totus post eum abiit; Video bene, tempus esse perditum, nosque affecturos nunquam, ut avertamus mundum ab ipso; quanto magis enim id efficere contendimus, tanto magis augeri videmus turbam sequentium ipsum.

Nonne similiter videmus, devotionem erga Sanctissimam Virginem augeri & perfici indies, numerumque eorum, qui totos se ipsi devovent, illam honorant, illi serviunt, manifestè excedere per vanas impiorum, qui illam incassum imminuere conantur, oppositiones? Quid lucraberis adherendò sceleratæ turbæ? quid honoris, quid voluptatis, quid emolumentum hauries exinde? Quid honoris, dum reddis te odiosam ac despiciabilem omnibus viris bonis? Quid voluptatis, dum circumfers animam inquietam, & millenis implexata fastidijs, dumque tui ipsius tantò afficeris pudore, ut abscondere te oporteat, ac celare pessima mentis tuæ sensa? quid emolumentum, dum manifestas tibi ipsi comparas finalis reprobationis notas; dum tecum te facis innumerorum scelerum, coram terribili judicio Dei; dum intendere non potes alijs præmijs laboriosæ defatigationis, quàm illis damnationis æternæ? Pondera enim paalisper, an magnus Judex vivorum & mortuorum severissimè castigaturus non sit

injurias Sanctissimæ Matri suæ illatas?

Hem! Fratres mei, liceat hinc mihi vobis pauca loqui juxta sensum meum, (sicut magnus Apostolus loqui desiderabat Corinthijs.) Obsecro vos per misericordiam JESU Christi, & per mansuetudinem dulcissimæ Matris ipsius, si ipsorum non tangit vos miseratio, tangat vos saltem miseratio vestrum ipsorum; respicite vos velut errabundum quendam in horrido quodam deserto, qui nesciat, nec ubi sit, nec quid faciat, nec quo sit eundem, & vestros levantes oculos versùs montes sanctos, aspiciat Sanctissimam Virginem totam Majestatem & gloriam circumfusam, ac secum & post se deducentem totam innumerabilem multitudinem prædestinatorum, & dicite vobiscum ipsis: *Ecce mundus totus post eum abiit*: Anima mea, nonne vides omnes currere post illam? hi omnes qui frequentant viam cæli, ipsius se consecrant servitio, & singulari erga ipsam devotioni: an melius facere posses, quam illorum accensendò te societati? An certiorum obtinere posses salutis tuæ securitatem, quàm imitandò tam egregia exempla, tæque illorum more devoventi ex toto corde tuo devotioni erga potentissimam hanc Mediatrix salutis hominum?

Aspice, quam tandem affecti sint metam ij omnes, qui hanc frequentarunt semitam: Videbis

Exhortatio
efficax ad
devotionem
erga sanctissimam
Virginem

eos omnes in cœlo cum ipsâ, ubi illam laudabunt, illi gratias exsolvent in æternum de eo, quod obtinuerint gratiam, & gloriam, & possessionem Dei per potentissimam ipsius intercessionem. Nonne melius sit imitari Sanctum Bernardum, Sanctum Ildephonsum, Sanctum Anselmum, Sanctum Bonaventuram, Sanctum Bernardinum, innumerôsque alios Sanctissimæ Virgini devotos Clientes, quàm sequi aliquem Ebionem, aliquem Nestorium, aliquem Jovinianum, aliquem Helvidium, aliquem Lutherum, tuncque alios infames hæreticos, qui sese declararunt inimicos devotionis erga sanctissimam Matrem Dei? Nonne vides, ipsorum memoriam esse execrandam in mundo, dum interitum illorum animæ ardent & furunt ex desperatione in inferno?

Prospice rebus tuis, anima mea, probè attende, de quo agatur: non quæro ex te, an petere velis in æternum, novi enim, te id velle non posse: Statuo ergò tecum imitari Exempla Sanctorum, & deinceps devotissimus esto Sanctissimæ Virgini. Et in primis concipe in animo tuo maximam æstimationem, & in corde tuo ardentissimum amorem erga illam; & exinde declara palam, te spectare ad ipsam, tuum dans nomen alicui Confraternitatum ipsius celebrium magis, magisque approbatarum ab universâ Ecclesiâ: Exhibe indices

speciale aliquod ipsi obsequium, nec id unquam intermitte; omnia ipsius Festa singulari cum devotione celebra, te disponendò per jejunium & pœnitentiam, ad recipiendum dignè in Communione Benedictum fructum Ventris ipsius; porta tecum Rosarium illius idque sæpè recita eadem cum reverentiâ, ac si ad pedes ipsius jaceres prostratus. &c.

Hanc exhortationem pronuntiavit Thrafilus tantò cum zelo, tantaque delibutus Spiritus Sancti unctiōe, tamque diu produxit illam, accumulans rationes rationibus, argumenta argumentis: ut omnium inflexerit corda, eosque ipsidem suis imbuerit affectibus ac sensibus, totidem ex illis faciens magis ac devotos Sanctissimæ Virgini clientes atque Cultores: apparebat autem tam manifestè, ipsos omnes persuasos esse ac Convictos, ut legi potuerint in ipsorum vultibus proposita ac Consilia, quæ unusquisque formabat interitus: Quilibet ipsorum formate videbatur in particulari promissionem, quæ par erat voto, quòd totâ vitâ suâ ex integro consecrare se vellet ipsius honori, ipsius devotioni, ipsiusque servitio; Et ut media huc pertingendi illius redderet facilia, conclusit totam Consultationem afferendo illis Exemplum, in quò vera declaratur praxis devotionis erga Sanctissimam Virginem.

Nota

exercitium
ere &
ille utile
imita-
an ab que
ormilho-
ritates
ctiffimæ
ipieb,
pissidie-
cepti-
uz.

Notamibi erat, inquit illis, ani-
maz quædam admodum devota san-
ctissimæ Virgini, quæ confecerat
sibi ipsi aliquam hujus imitationis
methodum, quam à Confessario
suo approbatam fidelissimè man-
davit executioni, fructumque ex
illâ hausit maximum. Incipiebat
ipsa Exercitium suum à Die Sabbat-
his, velut die, quæ specialiter de-
votioni Sanctissimæ Virginis con-
secratur, & hæc die proposuit sibi
imitationem profundæ ipsius hu-
militatis, quam aspiciebat velut
fundamentum necessarium, sine
quò nec ædificari, nec stabiliri pos-
set unica virtus in animâ; & hæc
etiam virtus est, quæ attraxit ocu-
los Dei supra Sanctissimam Virgi-
nem: *Respexit humilitatem ancille
sua;* Omnia ipsius exercitia rende-
bant hæc die ad magnum sui ipsius
contemptum; unde & tandem e-
vasit humillima.

Die Dominicâ, quâ solemne sibi
habebat Sacramentum communionis,
aspiciebat admirabilem ipsius Ma-
ternitatem, Virginali ipsius parita-
ti conjunctam, quam imitari cona-
batur, recipias in illâ maximâ
quâ poterat cum puritate, eundem
Filium Dei incarnatum, quem san-
ctissima Virgo in Virgineo suo por-
taverat utero, & conversans eadem
ratione cum ipso, quâ credere po-
terat id fecisse Sanctissimam Vir-
ginem.

Die Lunæ considerabat arden-
tem illam tornacem amoris divini,

R. P. Hans Caspular. Tom. III.

qui æstuabat in corde Sanctissimæ
Virginis, dum inclusum gerebat
illum in sinu suo; & hæc die non-
nisi continuas exhalabat aspiratio-
nes modo erga JESUM CHRIS-
tum, cui dicebat ea omnia, quæ
amor ipsi suggerere tunc poterat;
modo erga Sanctissimam Virginem,
apud quam conquerebatur sæpius
dicens: Sanctissima Virgo, ama,
ama illum pro me & te; ah! quòd
amare ipsum non possum, sicut tu!
Eheu da mihi parùm quid ex hæc
abundantia.

Die Martis proponebat sibi Ex-
emplum incomparabilis charitatis,
quæ sanctissima Virgo prosequen-
tur omnes miseros mortales, &
comparans illam cum infinito amo-
re Dei Patris, de quo scriptum est:
*Sic Deus dilexit mundum, ut Fi-
lium suum Unigenitum daret,* diri-
gebat eadem verba ad sanctissimam
Virginem. Itane ergò, ô Mater
Admirabilis, dilexisti mundum, &
ita dilexisti me in particulari, ut
mihi dares Filium tuum Unigeni-
tum, hæc me beas felicitate, ut
sæpius recipere mihi liceat ipsum
in sacra Communione. Et ut imi-
taretur ipsam, inquirebat magno
cum zelo occasiones exhibendi
proximo omnia bona, quæcumque
poterat.

Die Mercurij aspiciebat Sanctis-
simam Virginem velut ambulante-
tem in terris, & nihilominus con-
versantem semper in cælis; Con-
siderando scilicet ipsius recollectio-
nem,

D d d d d

nem,

nem, ipsius modestiam, ipsius mansuetudinem, ipsius silentium, atque continuam presentiam DEI memoriam; dumque perpendebat; quâ ratione omnes suas perficiebat actiones, imitati conabatur ipsam in interiori & exteriori compositione suâ, ac si semper presentem haberet ipsam oculis suis, & quantum poterat, omnes actiones suas eâ ratione perficere satagebat, quâ perficere videbat ipsas Sanctissimam Virginem.

Die Jovis ruminabatur continua fervitia, quæ Sanctissima Virgo exhibuit JESU Christo per totum discursum vitæ suæ, cum non fecerit, nisi unicum solum necessarium, & renuntiaverit universaliter cæteris omnibus, ut non nisi unice devoveret se ipsi soli: admirabatur in hoc ipsius felicitatem, hanc sibi exoptabat, & sanctâ quâdam etiam ipsam ferebatur invidia. Anima mea, dicebat sibi ipsi, in hac fidei imitatione constituere te oportet devotionem tuam precipuam, deseramus omnia, & non sumus, nisi solius JESU Christi: Quid nobis est opus reliquis, omnia transeunt, omnia inutiliter nos occupant, omnia evanescent veluti fumus: JESUS Christus solus sufficit mihi; per solitudinem, silentium, separationem ab omnibus creaturis, subducamus nos, quantum possumus, cunctis vanis occupationibus mundi, ut non simus nisi illius.

Die veneris sequebatur Sanctissimam Virginem usque ad Montem Calvaria; eumque intendere contemplationi ipsius juxta crucem, quæ tota similis erat passioni Filij sui Unigeniti, & aspiceret Martyrium amoris, quod susferebat ipsa in corde suo, nitebatur eisdem cum ipsâ induere affectus & sensa; moriens ex amore Filij & Matris mundo, ipsius desiderijs, ipsius affectibus, sibi ipsi, & omnibus ijs, quæ Deus non sunt ut viveret amplius nisi Deo soli. Aspiciebat ipsa sepositam loco Sancti Joannis, cui JESUS Christus moriens Sanctissimam suam donavit Matrem, velut totam hereditatem, quam possidere debebat in terris; dicens ipsi: *Ecce Mater tua; & Evangelium dicit: Accepit eam discipulus in sua*; id est, quod receperit ipsam solam pro omnibus bonis: desuper renovabat & congeminebat vota sua, quibus exoptabat per totam vitam suam devoveri servitio Sanctissimæ Virginis, recipere ipsam in suam Matrem, & semper imitari illam pro viribus.

Exercitio ipsius hebdomadario ita feliciter absoluto, incipiebat sequenti hebdomate, eadem ratione, sed novo prosus fervore & majori fidelitate, se semper magis extimulatam experta è fructu, quem inde hausit, copiosissimo
aspice & fac: aspice hoc exemplum,

plum, & sequere illud, si vere devotus es Sanctissimæ Virginis: Benedicet te Deus æternum,

si inchoaveris & continuaveris hoc exercitium, quod omnino Sanctum est.

CONSULTATIO XXX.

Corona, ubi agitur de Coronatione Sanctissimæ Virginis, quæ etiam est conclusio & Corona totius Hujus operis.

Ale dicere volebam Charitativo meo Duxtori, qui duxerat me semper, mihi que addiderat animos mox ab initio itineris, quod suscepi, ut cognoscerem vastissimam amplitudinem excellentiarum Sanctissimæ Virginis. Sperabam à principio; me facile cogniturum illas, favente insigni doctrinâ, quâ noveram pollere ipsum; saltem confidebam, visurum me illarum præcipuas, quarum pulchritudinem exin considerare possem præ commoditate meâ; sed deinceps expertus sum, spem meam fuisse vanam, nimiumque debiles meos oculos ad supportandum tantorum solum splendorem. Si quidem verum est, modicum hoc, quod exin videre potui, esse serè nihil in comparatione cum rebus tot alijs perquam pulchris, quas non nisi admodum à longè percipi, quæque me, cum viderentur

mibi velut ignes Montis Vesuvij, nec Montis Atnæ, quibus appropinquare audet nemo, ne forte consumatur, tam magno, sed æquo perculserunt timore, ut abire illas permiserim, admirando tantum easdem, & maluerim honorare illas venerabundo silentio, quàm profanare discursu humili & abjecto, sicut cum cæteris feci, ubi non immeritò vereor, me debitâ reverentiâ profectum non fuisse tanti Majestatem argumenti.

Inerim aspiciens me, uti credebam, ad metam itineris mei, persuasus, quod amplius sequi non possem Sanctissimam Virginem, eoque quod cælum rapuerit illam ex interiori hoc mundo, putabam, aliud mihi amplius agendum non restare, nisi ut applauderem ipsi de summâ, quâ replebatur, felicitate, meamque possiderem animam in pace contemplando pacem Animæ ipsius. Et hinc amplius nil meditabar, nisi grates respondere illi, qui tot bona mihi

D d d d d 2 im.